

8.2.2012

B7-0055/2012

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, noslēdzot debates par Komisijas paziņojumu,

saskaņā ar Reglamenta 110. panta 2. punktu

par ES un Marokas nolīgumu par savstarpējiem liberalizācijas pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības un zivsaimniecības produktiem (2012/2522(RSP))

Paul Murphy, Willy Meyer, Patrick Le Hyaric, Nikolaos Chountis, João Ferreira, Jacky Hénin, Sabine Wils, Søren Bo Søndergaard, Younous Omarjee, Sabine Lösing, Marie-Christine Vergiat
GUE/NGL grupas vārdā

Eiropas Parlamenta rezolūcija par ES un Marokas nolīgumu par savstarpējiem liberalizācijas pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības un zivsaimniecības produktiem (2012/2522(RSP))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Padomes lēmuma projektu (15975/2010),
- ņemot vērā Eiropas Savienības un Marokas Karalistes nolīguma projektu vēstuļu apmaiņas veidā par savstarpējiem liberalizācijas pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības produktiem, pārstrādātiem lauksaimniecības produktiem, zivīm un zivsaimniecības produktiem, 1., 2. un 3. protokola un šo protokolu pielikumu aizstāšanu un grozījumiem Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumā, ar kuru izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Marokas Karalisti, no otras puses (15974/2010),
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas rezolūcijas Nr. 1754, 1783, 1813 un 1920, kā arī visas iepriekšējās ANO rezolūcijas attiecībā uz konfliktu Rietumsahārā kā dekolonizācijas jautājumu, kura risinājuma pamatā jābūt Rietumsahāras iedzīvotāju pašnoteikšanās tiesībām,
- ņemot vērā Reglamenta 110. panta 2. punktu,
- A. tā kā 1995. gadā uzsāktais Barselonas process ir novedis pie asociācijas nolīgumu noslēgšanas starp Eiropas Savienību un aptuveni desmit Vidusjūras dienvidu reģiona valstīm;
- B. tā kā Barselonas procesa mērķis ir pastiprināt dialogu un sadarbību un līdz ar to izveidot miera, drošības un stabilitātes telpu;
- C. tā kā 2005. gadā izveidotajā Rabātas ceļvedī galvenā uzmanība tika pievērsta brīvās tirdzniecības nolīgumu izstrādāšanas veicināšanai un turpmākai liberalizācijai, nevis līdzsvarotai reģiona attīstībai, kas būtu darba ņēmēju, mazo lauksaimnieku un nabadzīgo iedzīvotāju interesēs;
- D. tā kā atbilstīgi starptautiskajām tiesībām un vairākām ANO rezolūcijām Rietumsahāra neietilpst Marokā un to nedrīkst ne izslēgt, ne arī netieši iekļaut nevienā nolīgumā, ko ES paraksta ar Marokas Karalisti; un tā kā Eiropas Savienības Tiesa ir apstiprinājusi, ka Savienībai visās tās darbībās ir jāievēro saistošās starptautiskās tiesības, un Rietumsahāras iekļaušana nolīgumā būtu starptautisko tiesību pārkāpums;
- E. tā kā nesenie notikumi Ziemeļāfrikā un Tuvajos Austrumos ir atklājuši būtiskus ES politikas trūkumus attiecībā uz Vidusjūras dienvidu reģiona valstīm;
- F. tā kā galvenajām ES tirdzniecības politikas pamatnostādnēm attiecībā uz Vidusjūras dienvidu reģionu ir jābūt miera, sociālā nodrošinājuma un sociālās stabilitātes veicināšanai

ar reģionālās integrācijas palīdzību, ilgtspējīgai attīstībai un Vidusjūras dienvidu reģiona valstu tautsaimniecību dažādošanai, lai uzlabotu šo valstu iedzīvotāju dzīves līmeni;

- G. tā kā arābu pavasara revolūcijas ir apliecinājušas, ka jebkurā politikas jomā starp ES un Vidusjūras reģiona valstīm vispirms ir jārisina demokrātijas trūkuma jautājumi;
- H. tā kā neatkarīga pārtikas apgāde un uzturdrošība, ekosistēmu saglabāšana un ekonomiskās un sociālās struktūras stiprināšana primārajā sektorā gan ES valstīs, gan arī trešās valstīs rada nepieciešamību mainīt starptautiskās tirdzniecības ievirzi no konkurences loģikas, ka noved pie daudznacionālo uzņēmumu ekonomiskās dominēšanas un bagātības koncentrēšanos viņu rokās;
- I. tā kā tirdzniecības attiecībās ar Maroku ir jāņem vērā valsts ekonomiskās un lauksaimniecības attīstības vajadzības, jo īpaši Marokas un ES nelielo un vidēja mēroga ražotāju vajadzības, tādēļ atzīst ģimenes saimniecību un mazapjoma zivsaimniecību svarīgo nozīmi, nepieciešamību veicināt ilgtspējīgas lauksaimniecības un zivsaimniecības darbības, saglabāt dabas resursus, lauku vidi, jūras vidi un zivju krājumus, jo īpaši pareizi apsaimniekojot ūdeni un izvairoties no plašiem vienas šķirnes augu stādījumiem;
- J. tā kā Marokas lauksaimniecības, zivsaimniecības un saistītajās nozarēs ir jāveicina ilgtspējīgas nodarbinātības iespējas, uzsverot ģimenes un zemnieku saimniecību būtisko lomu, ievērojot darba tiesības un cenšoties paplašināt pārtikas pārstrādes nozari, tādējādi palielinot nodarbinātības iespējas, kam jārada augsti kvalificētas, drošas, labi apmaksātas darba vietas, kurās darba ņēmēji ir apvienoti arodbiedrībās;
- K. tā kā īpaša uzmanība ir jāpievērš dzimumu aspektam, nodrošinot vairāk pienācīgu darba vietu sievietēm un sekmējot sievietes un vīriešu ģimenes dzīves un darba apvienošanas risinājumus;
- L. tā kā augļu un dārzeņu nozare ir ļoti svarīga daudzos Eiropas Savienības dienvidu reģionu valstu lauku apgabalos, jo īpaši Spānijā, Portugālē un Francijā, kur ekonomikas un sociālā krīze ir sasniegusi biedējošus apjomus;
- M. tā kā ietekmes uz ilgtspējīgumu novērtējumā (IIN) par pilntiesīgu brīvās tirdzniecības zonu Vidusjūras reģiona valstīs, kuru Tirdzniecības ĢD pasūtīja Mančestras universitātei, ir prognozētas pieaugošas sociālas grūtības un neilgtspējīgs kaitējums videi;
- N. tā kā 2011. gada 14. decembrī Eiropas Parlaments noraidīja ES zivsaimniecības nolīguma ar Maroku pagarinājumu,
 - 1. iebilst pret ES un Marokas nolīgumu par savstarpējiem liberalizācijas pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības un zivsaimniecības produktiem, kā arī pret jebkuriem soļiem, ar kuriem tiktu veicināta brīvās tirdzniecības nolīgumu noslēgšana ar Vidusjūras reģiona valstīm; uzskata, ka brīvās tirdzniecības nolīgumu noslēgšana negatīvi ietekmēs mazos lauksaimniekus, darba ņēmējus un jauniešus, kā arī vidi, gan Vidusjūras reģiona dienvidos, gan arī ES;
 - 2. mudina Komisiju atcelt attiecīgo nolīgumu un sākt jaunas sarunas, lai apmierinātu gan Marokas, gan ES valstu vajadzības ilgtspējīgas ekonomiskās un sociālās attīstības,

neatkarīgas pārtikas apgādes un uzturdrošības jomā, nodrošinātu abpusējus ieguvumus un izvairītos no konkurences starp ražotājiem abos Vidusjūras krastos;

3. pieprasa pielikt pūles ziemeļu un dienvidu, kā arī dienvidu un dienvidu attīstības sadarbības stiprināšanai, pieņemot lēmumus ekonomikā un tirdzniecībā; kā arī uzlabot pievienotās vērtības ķēdes dažādās valstīs, ļaujot radīt pienācīgus ražošanas un patēriņa modeļus;
4. uzskata, ka vienlīdzīgas sarunas, kurās iesaistītas visas svarīgākās ieinteresētās personas, arodbiedrības, mazo un vidējo lauksaimnieku organizācijas un mazapjoma zivsaimniecību organizācijas, ir svarīgi faktori, kas veicinātu veiksmīgas tirdzniecības attiecības, kuras būtu darba ņēmēju, mazo lauksaimnieku, zvejnieku un jaunatnes interesēs; tādēļ uzstāj, ka dabas resursu aizsardzība, pienācīga samaksa ražotājiem, pienācīgs atalgojums, ilgtspējīgu darba vietu radīšana, kas stabilizētu vietējos tirgus un saglabātu vidi ir pamatjautājumi, kurus ir jāņem vērā, izvērtējot jebkuru tirdzniecības sarunu rezultātus;
5. pauž bažas par to, ka saskaņā ar jaunākajiem *UNICEF* ziņojumiem 1,5 miljoniem skolas vecuma bērnu joprojām tiek liegtas tiesības uz izglītību, ka joprojām un jo īpaši lauku apgabalos turpinās bērnu darbs un ka pieaugošā uz eksportu orientētā ražošana varētu kavēt jebkādas centienus pārtraukt šo nelikumīgo praksi;
6. uzsver, ka nepieciešami turpmāki rūpīgi veikti, neatkarīgi ietekmes uz ilgtspējīgumu novērtējumi, kuros iesaistītas visas svarīgākās ieinteresētās personas, arodbiedrības, mazo un vidējo lauksaimnieku organizācijas un mazapjoma zivsaimniecību organizācijas, lai novērstu jebkādu negatīvu ietekmi uz Vidusjūras dienvidu reģiona valstu iedzīvotājiem un ES nestabilāko ekonomiku iedzīvotājiem;
7. ir pārliecināts, ka saskaņā ar starptautiskajām tiesībām Rietumsahāra būtu skaidri jāizslēdz no jebkādu nolīgumu jomas, kurus ES noslēdz ar Marokas Karalisti, tajā pašā laikā radot iespējas, izmantojot Rietumsahāras iedzīvotāju leģitīmu pārstāvju starpniecību, noslēgt atsevišķus nolīgumus ar šiem iedzīvotājiem, ja viņi to vēlas;
8. atkārtoti norāda, ka Marokas tiesības pārvaldīt Rietumsahāru nekad nav atzītas starptautiskajās tiesībās, kā norādīts Hāgas Starptautiskās Tiesas 1975. gada oktobra atzinumā; norāda, ka Maroka nelikumīgi okupē Rietumsahāras teritoriju un tai tādēļ nav nekādu tiesību pārvaldīt Rietumsahāras dabas resursus, prasa, lai ES Marokas Karalistei izvirzītu prasību Rietumsahāras dabas resursu izmantošanā ievērot starptautiskās tiesības;
9. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Komisijai, dalībvalstīm un Marokas valdībai un Rietumsahāras Arābu Demokrātiskās Republikas (*SADR*) valdībai.